

Os fantasmas de Crécy

BD Unha reflexión profunda sobre a creatividade

Diario de un fantasma ·

Nicolas de Crécy ·

Ponent Mon, 2007 ·

228 páx · 18 euros

En *Diario de un fantasma*, última obra de Nicolas de Crécy que vén de publicar Ponent Mon, atopamos o que a primeira vista podería parecer un relato de viaxes. Estructurado en tres partes, cada unha delas correspóndese cun lugar do globo ben distinto: Xapón, Brasil e París. Pero non se trata dunha bitácora ao uso. Aproveitando a viaxe como fío condutor, Crécy tece unha reflexión profunda sobre as motivacións da creación, neste caso abordada dende o punto de vista do artista gráfico, sobre os medos e as inseguridades deste e, aínda máis, sobre o que o debuxo pensa do seu creador e de si propio. Trátase polo tanto dunha viaxe interior, que por veces se diría unha longa conversa do autor consigo

mesmo. É tamén, e sobre todo, un cómic no que De Crécy se pregunta sobre o feito de facer cómics.

Ese matiz autobiográfico permítelle ao autor establecer pontes con obras anteriores. Nese sentido, o primeiro destino, Xapón, remítenos ás páxinas da colaboración de De Crécy no álbum colectivo *Xapón, visto por 17 autores* –que despois tería a súa secuela na experiencia coreana–. Neste caso atopámonos ante unha narración en primeira persoa na que o propio debuxo conta os seus días no país, a onde chega acompañado do seu representante co obxectivo de atopar inspiración para un logotipo. Inevitablemente as experiencias vividas polo pequeno e desleixado ser acabarán por transformalo.

Na segunda parte, que se inicia durante o voo de volta, prodúcese un cambio notable na narración. O pasaxeiro sentado á beira do debuxo establece unha conversa con el, sendo este personaxe un trasunto do propio De Crécy. O seu medo

a voar parece a xustificación perfecta para que o pasaxeiro relate a súa viaxe a Brasil, a cal non é outra que a realizada por De Crécy á Recife, con motivo de elaborar unha reportaxe para a revista Geo. Esta longa conversa sélvelle ao autor para preguntarse polos seus propios medos e fantasmas, –o temor a voar, á morte, a inseguridade creativa...– ao tempo que se transita entre as xentes e lugares que poboan a viaxe.

Finalmente a conversa remata coa aterraxe en París, destino final, onde ambos se despiden levando aínda moitas preguntas sen resposta. Non son preguntas sinxelas, talvez por iso en *Diario de un fantasma* a choiva cae de forma constante dificultando a visión. Malia iso, a sensación que lle queda a un na maleta resulta moi positiva. É a de ter feito unha viaxe ao interior da creación, ese complexo e intricado lugar, moito máis que calquera terminal de aeroporto.

// M. L.